

Dagsordenens enkelte punkter.

1. Generaldirektørens beretning.

Generaldirektørens rapport¹⁾ var som sædvanlig i 2 dele, én om ILOs virksomhed sidste år og én om et specielt emne. Emnet for denne sidste rapport var i år problemerne med et stadigt stigende antal funktionærer i medlemslandene. Som supplement til rapporten vedrørende virksomheden i det forløbne år forelå endvidere en rapport fra det arbejdsudvalg under styrelsesrådet, der beskæftiger sig med en gennemgang af arbejdsorganisationens program og struktur, indeholdende forskellige forslag til effektivisering af organisationens almindelige virke.

I alt deltog 214 talere i debatten om generaldirektørens rapport. Som bekendt var krigen i Mellemøsten mellem Israel og de arabiske lande brudt ud få dage før konferencens åbning, og det kunne derfor ikke undgås, at der herskede en yderst fortættet atmosfære og stor politisk usikkerhed i de forskellige regeringsdelegationer. Ved generaldebattens begyndelse henstillede præsidenten derfor indtrængende til de delegerede, at de i diskussionen holdt sig til parlamentarisk sprogbrug og til den normalt praktiserede procedure. Han fremhævede i denne forbindelse nødvendigheden af, at talerne holdt sig til de emner, der var under debat på grundlag af de forelagte rapporter, og at de afstod fra at komme ind på uvedkommende spørgsmål. Han fastslog, at det var hans pligt som præsident at påse, at disse principper blev overholdt, og forsikrede, at han ikke ville betænke sig herpå. Det kunne imidlertid ikke undgås, at der under debatten faldt mange drøje udtalelser og gensidige beskyldninger om aggression, imperialism og kommunistisk infiltration. Tilsyne-

ladende havde ingen imidlertid ønske om et åbent politisk brud, og de enkelte talere balancerede dygtigt, ligesom de demonstrationer, som nødvendigvis måtte finde sted i forbindelse med enkelte provokerende taler, blev gennemført på en forholdsvis rolig og afbalanceret måde. Når dette var tilfældet, må det væsentligst tilskrives præsidenten, der udviste en kombination af dygtighed og smidighed, som vandt almindelig anerkendelse hos alle parter.

Generaldirektøren havde i sin rapport vedrørende funktionærproblemerne peget på bl. a. den situation, som en væsentlig del af medlemslandene befinder sig i, herunder den lave organisationsprocent, den betydelige arbejdsløshed inden for funktionærgrupperne og især for de 40-50 årige, som ofte kommer i en vanskelig stilling. Rapporten påpegede endvidere, hvilke betydelige sociale vanskeligheder dette medfører både af humanitær og økonomisk art. Den danske fagforeningsdelegerede Bache Vognbjerg kom i et indlæg under generaldebatten bl. a. ind på forholdene på funktionærområdet i Danmark og understregede i denne forbindelse nødvendigheden af, at der snarest muligt findes hensigtsmæssige løsninger på funktionærernes organisatoriske problemer. Holder denne stadigt stigende gruppe af lønmodtagere sig tilbage med hensyn til medlemskab af deres respektive fagforeninger, vil de i det lange løb sakké agterud både økonomisk og socialt. I sit indlæg beskæftigede Bache Vognbjerg sig endvidere med forhold i tilknytning til diskussionen om ILOs strukturændring og anførte her blandt andet, at det var af den største vigtighed for fagforeningsgruppen, at arbejdskonferencerne fortsat holdes hvert år og at en ændring i arbejdskonferencernes hyppighed

¹⁾ *Report of the Director-General to the 51st Session of the International Labour Conference, Geneva 1967.*

Part I: Non-Manual Workers: Problems and Prospects; Part II: Activities of the ILO, 1966, with Supplement: Fourth Report of the Working Party of the Governing Body of the International Labour Office on the Program and Structure of the ILO (Geneva, International Labour Office, 1967).

Rapportens 1. del er oversat til norsk: Funksjonærer og andre ikke-manuelle yrkesutøvere (Utvikling, vekstproblemer og strukturrendringer i arbeidslivet), Sosialdepartementet, Oslo — 1967.